

ŠOTEK

KVĚTEN 2019

Uvnitř najdete :

Pernštejní

O perníkové bábě

Beseda s J. Lustykem

Opory společnosti

Sportovní stránky

Koncert pěveckých sborů

Nepřehlédněte!

Terezín, Lidice, Lány

Lidová píseň napříč Evropou

Pojedeme do divadla

Zlaté ručičky

OVOV - krajské kolo

PO očima dětí

Síla lidskosti

P

E

R

N

Š

T

E

J

N

I

PERNŠTEJNI

Tento měsíc byl opět plný akcí. Jedna z nich se odehrála v úterý 7. 5. v sokolovně, kdy k nám přijeli Pernštejni se svým představením Staré pověsti české.

Pernštejny ani představovat nemusíme, byli u nás již mnohokrát, takže víme, že se jedná o skupinu historického šermu z Pardubic.

Tentokrát nám přijeli přiblížit dobu z našich českých dějin, kterou známe z Jiráskových Starých pověstí českých. Někteří fakta jsme si připomněli, také jsme se dozvěděli i něco nového a samozřejmě jsme dostali příležitost si i sami zahrát.

Jejich představení jsme si užili a doufáme, že k nám přijedou i příští rok.

Filip Skalník

O PERNÍKOVÉ BÁBĚ

Ve středu 16. 5. se celý druhý stupeň zúčastnil divadelního představení „O perníkové bábě“. Toto představení hráli děti nebo dospělí s nějakým handicapem.

Tato pohádka byla nastudována podle předlohy pohádky „O perníkové chaloupce“.

Celá pohádka byla vytvořena ve stylu muzikálu, takže byla doprovázena písněmi.. Po pohádce následoval koncert skupiny „Virwál,“ kde nám tato skupina zahrála hodně hezkých písniček.

Celé představení se nám moc líbilo.

Karolína Kynclová, Zuzana Roušarová

TEREZÍN, LIDICE, LÁNY

Tato tři pamětní místa jsme navštívili v neděli 19. 5. 2019.

Této exkurze se zúčastnili zástupci 6. - 9. třídy společně s p. ředitelem Roušarem a p. asistentkou Marinjukovou.

Ráno v 5.20 jsme vyjeli z Proseče. Autobus jsme měli společný se žáky z Kameniček a cestou jsme ještě nabírali děti ze školy v Chrasti.

Kolem 10.hodiny jsme dojeli do Terezína. Hned jsme šli do muzea, kde jsme se dozvěděli mnoho informací, které se ve školních lavicích třeba nedozvíme. Prošli jsme si celé muzeum. Poté jsme se vrátili do autobusu a jeli jsme na Terezínskou tryznu. Zde jsme vyslechli projevy řečníků. Také jsme zde potkali pana premiéra Andreje Babiše, někteří si s ním stihli udělat i fotku. Poté jsme se vydali na exkurzi do koncentračního tábora, kde jsme prošli s průvodcem všechny budova a místnosti.

Opět jsme nasedli do autobusu a vydali se do Lidic. V Lidicích jsme došli po cestě prohlédnout si sousoší 82 lidických dětí umučených ve vyhlazovacím táboře.

Také jsme navštívili muzeum, které v nás dojmy z těchto míst ještě umocnilo.

Poslední naší zastávkou byly Lány.

Zde jsme navštívili hrob prezidenta – osvoboditele - T. G. Masaryka, jeho ženy a dětí. Velice přínosná pro nás byla i návštěva Muzea T. G. Masaryka, kde jsme se dozvěděli mnoho informací o našem prvním československém prezidentovi, ale zároveň viděli i mnoho autentických předmětů z období 1. republiky.

Tečkou za naší celodenní cestou byla návštěva nádherného zámeckého parku. Celý den nám přálo počasí, které dojmy z těchto míst ještě umocnilo.

Domů jsme se vrátili plni dojmů a zážitků, na které budeme dlouho vzpomínat.

Tereza Netková, Kristýna Čermáková

TEREZÍN

Během druhé světové války Hlavní pevnost na levém břehu řeky sloužila nacistickému Německu jako židovské ghetto. Malá pevnost na pravém břehu Ohře, umístěná při silnici do Prahy, pak smutně proslula coby věznice pražského gestapa (mnohdy se nesprávně uvádí, že zde byl zřízen koncentrační tábor). Pro tyto účely nacisté zřídili zvláštní železniční vlečku, která vedla z blízkého nádraží Bohušovice nad Ohří od jihu až za jižní hradby Hlavní pevnosti. V době druhé světové války pak nacisté přímo z ulic města odváželi zvláštními transportními vlaky zde

soustředěné židovské obyvatelstvo přímo do likvidačních táborů smrti Osvětim, Majdanek, Treblinka, Sobibor, Chelmno a dalších, umístěných v Polsku a na dalších okupovaných územích východní Evropy. Nyní je v prostorách Malé pevnosti zřízen Památník Terezín a objekt je nyní také národní kulturní památkou.

LIDICE

Osud malé vesnice se začal naplňovat 10. června 1942 několik hodin po půlnoci. Při této násilné události zemřelo 340 lidických občanů. V tom samém roce obec čítala 104 domů s 503 obyvateli. Důvodem vypálení byla

domněnka, že místní obyvatelé spolupracovali s atentáčníky na Reinharda Heydricha. Vesnice však byla obnovena několik metrů od původních Lidic pro původní obyvatele, kteří toto krveprolití přežili (zhruba 143 žen se vrátilo a po pátrání i 17 dětí). Tato událost pobouřila celý svět a díky lékaři Barnettu Strossovi se podařilo vybrat asi 30 miliónů korun na obnovu nových Lidic. Nyní je ze starých Lidic malebné místo, které pod svou krásou skrývá mnoho utrpení. Můžete se

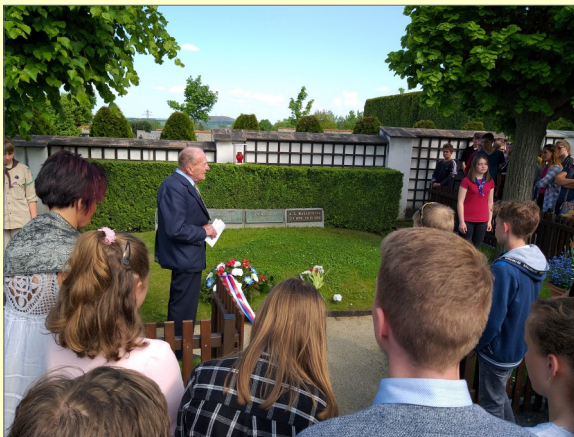
zde podívat na Pomník dětským obětem války, Lidickou hrušeň, která jako jediná zůstala po Lidicích, a starý Lidický hřbitov.

LÁNY

V neděli 19. května jsme po prohlídce Terezína a Lidic navštívili ještě Lány, kde nám pan Novotný vyprávěl o životě prvního československého prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka, u jehož hrobu jsme se byli podívat. Poté jsme krátce přejeli autobusem do Muzea T. G. Masaryka. Tam jsme si mohli prohlédnout různé předměty z období 1. republiky a věci, co patřily přímo panu prezidentovi Masarykovi. Exkurzi jsme zakončili procházkou po krásném zámeckém parku v Lánech.

Myslíme si, že jsme se na exkurzi dozvěděli mnoho nových a zajímavých informací o 2. světové válce, o koncentračních táborech a o nevinných lidech, kteří v nich zemřeli.

Petra Kynclová, Tereza Volfová

JAK CESTOVAT PO EVROPĚ ZADARMO

Ve čtvrtek 2. května do naší školy zavítal Jakub Lustyk, náš bývalý žák, s velice zajímavou besedou. Jejím tématem bylo, jak procestovat Evropu. Jistě namítnete, že to není v dnešní době nic těžkého, ale zkuste to bez peněz!

A to bylo právě hlavní zadání soutěže, kterou Jakub s dvěma kamarády absolvoval. O svých zážitcích nám velice poutavě vyprávěl a vše doprovázel fotkami z této cesty.

No a co jsme si hlavně zapamatovali? Že pokud bychom chtěli někdy zažít něco podobného, tak se musíme učit jazyky, a že je někdy dobře nebát se trochu zariskovat.

Tereza Volfová, Kristýna Stejskalová

B

E

S

E

D

A

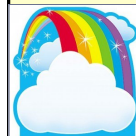
S LIDOVOU PÍSNÍ NAPŘÍČ EVROPOU

V pondělí 20. května jsme si mohli na hale 2. stupně vyslechnout koncert s názvem Lidová píseň napříč Evropou. Přišel nám zazpívat smíšený pěvecký sbor Duha – smíšený proto, že se k 15 členkám dřívějšího ženského sboru přidal i 1 muž, pan učitel Václav Mikulecký.

Měli jsme možnost si poslechnout lidové písně mnoha evropských národů a abychom věděli, kam je skutečně zařadit, byla nám vždy daná země ukázána i na mapě.

Některé písně jsme si i pobrukovali se sborem společně, protože je známe z Červánku. Celý program doprovodili i naši hudebníci - na klavír Michaela Ondráčková, na flétnu Veronika Lettlová, na housle Adéla Stodolová a Tereza Vášková, na violoncello Šimon Lustyk. Celý program se nám moc líbil a byl pro nás inspirací.

redakce

POJEDEME DO DIVADLA

*V úterý 18. června nás čeká další abonentní představení v Pardubicích, tentokrát již poslední v tomto školním roce. Uvidíme hru *Opory společnosti*. O čem bude, jsme pro Vás zjistily a přidaly jsme i něco o autorovi.*

Natálie Schejbalová, Lada Zindulková

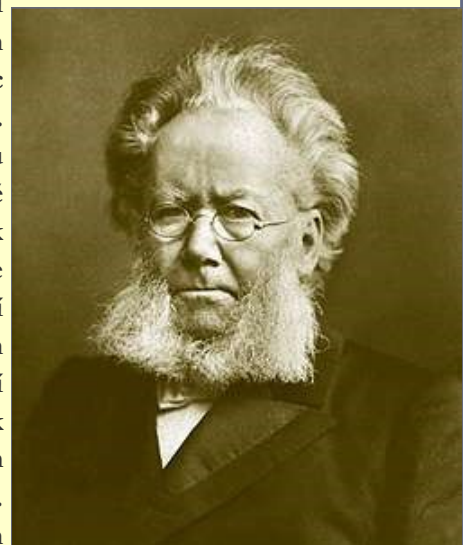
Příběh ze života vysoce postavených, jejichž lež může mít hodně dlouhé nohy, ale když klopýtne, pád je prudký. Zámožný podnikatel a významný konzul Karsten Bernick je v malém přístavním městě pokládán za příkladnou oporu společnosti. Zušlechtil město hospodářsky i mravně. Plánuje vybudování železnice do vnitrozemí, z jeho loděnice vyplouvají lodi do celého světa, každá větší firma ve městě nese jeho jméno. Spravuje dobročinný spolek a v jeho domě se scházejí podnikatelské rady i strážci morálky a kultury města. Má příkladné manželství, s oddaně milující ženou Betty vychovává syna Olafa a stará se také o osiřelou Dinu, které se ujal jako poručník.

Henrik Johan Ibsen (*20. března 1828, Skien, Telemark, Norsko – †23. května 1906, Oslo, Norsko) byl norský dramatik a básník. Je považován za zakladatele realistického dramatu. Jeho tvorba předznamenává modernistické směry konce 19. století.

Henrik Ibsen se narodil jako nejstarší z pěti dětí bohatého obchodníka v malém norském přístavním městečku. Když mu bylo sedm let, otec zbankrotoval. Rodina žila v bídnych podmínkách. Ibsen odešel brzy z domova a dostal se do učení u lékárníka v Grimstatu. Zde prožil ve velké chudobě téměř šest let. Touha po vzdělání vedla Ibsena k samostudiu a ke složení maturity. S rodinou se rozešel natrvalo. Živil se jako novinář, psal divadelní kritiky. Jako dramaturg pracoval v prvním norském divadle v Bergenu. V roce 1857 působil jako první ředitel Norského divadla v Kristianii. Divadlo však zkrachovalo, musel si proto přivydělávat psaním p ř í l e ž i t o s t n í c h b á s n í .

Po získání stipendia na studijní cestu za poznáním divadel v jiných evropských zemích odjel Henrik Ibsen do Itálie. V Itálii a Německu zůstal 27 let. Materiálního zajištění se mu dostalo až přiznáním tzv. básnické gáže od parlamentu. Do Norska se vrátil až v roce 1891.

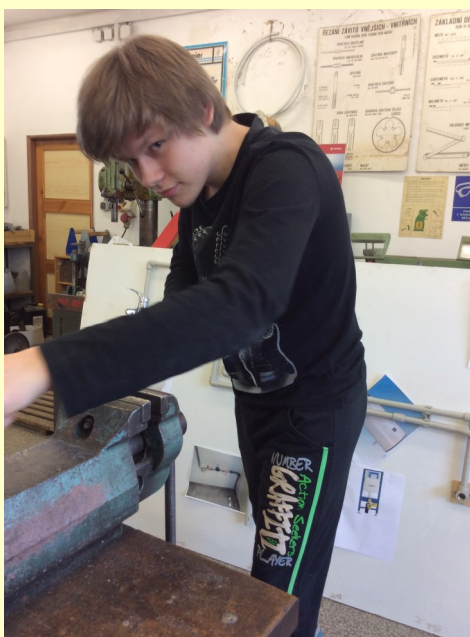

NAŠE ZLATÉ RUČIČKY

V pátek, 24.5.2019, se dvě družstva našich žáků zúčastnila tradiční soutěže řemeslných dovedností žáků 8. tříd ZŠ na SOŠ stavební ve Vysokém Mýtě. Soutěžil Michal Vávra se Šimonem Lustykem a Štěpán Brůžek s Tomášem Králem. Pracovali v kovodílně, kde vyřezávali závit na kovové trubce. V dílně truhlářské vyráběli jednoduchou krabičku. A v dílně zednické stavěli zed'. Soutěžilo celkem 13 družstev ze 6 škol. Michal Vávra se Šimonem Lustykem obsadili 8. místo a Štěpán Brůžek s Tomášem Králem 13. místo.

Mgr. Václav Mikulecký

S

O

U

T

Ě

Ž

KRAJSKÉ KOLO OVOV 2019

V pondělí 20. 5. se družstvo i jednotlivci, kteří postoupili z okresního kola OVOV v Hlinsku, zúčastnili krajského kola této soutěže. To se konalo již tradičně v Moravské Třebové.

Tentokrát se soutěžilo v disciplínách: běh na 60 m, skok daleký, hod míčkem, leh-sed, shyby a driblink na 2 minuty nebo běh na 1 000 m.

Počasi nám nepřálo a na všech venkovních disciplínách jsme závodili v dešti. I tak do toho ale naši závodníci dali všechno.

Nakonec vybojovali 9. místo ze 17 zúčastněných týmů a tři jednotlivci- Štěpán Hromádka, Miluška Janková a Andrej Češka- obsadili krásné 3. místo ve svých kategoriích.

Všem patří velké díky za reprezentaci naší školy.

Mgr. Romana Pešková

S

P

O

R

T

SÍLA LIDSKOSTI

Ve středu 29. 5. se žáci ZŠ Proseč zúčastnili promítání filmu "Síla lidskosti – Nicholas Winton" v místní sokolovně. Dokumentární film Síla lidskosti vypráví o osudech Angličana Nicholase Wintona, jemuž se podařilo v období od března do srpna roku 1939 vyjmout 669 dětí převážně židovského původu z transportů smrti a nalézt jim nové rodiny ve Velké Británii.

Po vypuknutí druhé světové války vstoupil Winton do služeb Britského královského letectva, aniž by komukoli řekl o svém činu. Všechny záznamy, fotografie a seznam dětí zachytil ve své knize ústřížků z roku 1939.

Teprve po 50 letech svět poprvé uslyšel o činech Nicholase Wintona, když jeho záznamy o převozech našla Wintonova manželka.

V roce 1988 došlo ke zveřejnění faktů a Winton se nakonec setkal s některými ze „svých“ dětí. Právě toto setkání patřilo k nejdojemnějším a nejsilnějším okamžikům filmu, kdy se slzám neubránili mnozí z

přítomných diváků.

Film využil velmi působivě dobové dokumenty, fotografie a osobní svědectví zachráněných dětí a stal se tak pro nás velmi silným zážitkem. Byl svědectvím o obětavosti a pocitu spoluzodpovědnosti, o lidské slušnosti a neobyčejné skromnosti. Velmi zajímavá byla také následná beseda s dramaturgem pořadu, který doplnil ještě své osobní zážitky ze setkání s Wintonovými dětmi i se samotným Nicholasem Wintonem.

Nicholas Winton obdržel několik ocenění, mezi nimiž byl Řád britského impéria a Řád Bílého lva.

Dožil se neuvěřitelných 106 let. Jeho receptem na dlouhověkost byl smích a smysl pro humor.

Velmi zajímavá byla i následná beseda s dramaturgem filmu panem Zdeňkem Tulisem, který doplnil k snímku několik informací a osobních zážitků ze setkání s Wintonem a „jeho“ dětmi.

Vyzýval nás, abychom se také zapojili do hledání dalších Wintonových dětí.

Na konci besedy jsme se mohli zeptat na cokoliv, co nás zaujalo.

Všichni jsme si jistě rozšířili obzory ohledně dějepisu, ale i o podstatě lidskosti a slušnosti.

Miroslav Hrabovský

POŽÁRNÍ OCHRANA OČIMA DĚTÍ

Krásná umístění v literární a výtvarné soutěži

I v letošním školním roce se naši žáci zapojili do literární a výtvarné soutěže Požární ochrana očima dětí. Velice nás potěšily výsledky, kterých účastníci z naší školy v této soutěži dosáhli.

Ve výtvarné oblasti se v kategorii ZS 1 umístil v okresním kole na krásném 1. místě Dominik Špička z 2. třídy. V literární části jsme měli celkem čtyři soutěžní práce a všechny ve svých kategoriích také velice dobře uspěly. V kategorii L 2 se Alena Zavadilová ze 7. třídy umístila na krásném 3. místě a ve stejné kategorii Sabina Kříklavová získala dokonce 1. místo, také ona je žákyní 7. třídy. V kategorii L 3, což jsou žáci 8. – 9. tříd, naše žákyně také velice dobře uspěly. 3. místo získala Tereza Černecká a 2. místo Natálie Schejbalová, obě děvčata jsou z třídy 8. B.

Všem jmenovaným úspěšným dětem velice blahopřejeme a děkujeme za vzornou reprezentaci naší školy. Poděkování patří i dalším dětem z naší školy, které se do soutěže ve výtvarné části také zapojily.

Autonehoda

Blíží se zimní prázdniny a sourozenci Nikola a Martin se s rodiči rozhodli, že pojedou na chatu. Vše si sbalili, a protože měl Martin ještě čas, sedl si na pohovku a díval se na televizi. Rodiče na cestu brali rízky s chlebem, ale Niki si na cestu vzala raději i dvě čokoládové sušenky a jablko, aby neměla hlad, protože chata byla až v Polsku a cesta trvala téměř pět hodin a k tomu ještě deset minut lesem. „Jedeme, děti,“ řekla maminka. A tak si vzali bundy a zavazadla a vyrazili na chatu. Počasí jim moc neprálo, byla mlha a prudce přšelo, až nebylo skoro vidět ven okny auta.

Jeli asi půl hodiny, když vtom si táta všiml, že zapomněl doma na skříňce doklady, a tak se pro ně museli vrátit. Táta najednou začal zrychlovat, aby byl doma co nejdřív. „Tati, nejezdí tak rychle, ještě se něco stane!“ řekla Niki docela nahlas a podívala se na něj zamračeným pohledem, ze kterého bylo jasně poznat, že to zní jako rozkaz. Ale táta s tím nic nedělal, jako kdyby Niki nic neřekla, a dál pokračoval v rychlé jízdě. To se už nelíbilo ani Martinovi a mámě, ale i když ho také napomínali, nic neudělal a jen řekl: „Pojedu tak rychle, abychom tam dojeli do večera a už se o tom s vámi nebudu bavit.“ Náhle kvůli mokré a místy zledovatělé silnici dostalo auto smyk a táta prudce zabrzdil. Ani se nezeptal, jestli jsou všichni v pořádku, jen jim řekl, že vidí, že to ubrzdil a ubrzdí to klidně znovu, a opět pokračoval v jízdě rychlostí kolem sto kilometrů, dokonce ani v obci nedodržel předepsanou rychlost. Po chvíli se před nimi objevilo nějaké starší červené auto, které jelo velice pomalu, a táta se ho snažil stále předjet. „Nepředjížděj to auto!“ volali ostatní, ale táta má svou hlavu, a tak je opět neposlechl. Začal předjíždět, ale neuvědomil si či spíše nevěděl, že hned před tím autem je prudká zatáčka a hned pod ní dlouhý sráz dolů. V prudké rychlosti otočil volant a mířil od srázu přímo do skály. Začal panikařit, a tak obrátil volant od skály, jenže kvůli mokré silnici mu auto opět směřovalo do srázu a pořád se to opakovalo. Všichni ostatní křičeli hrůzou a Niki rukou svírala držák u dveří a strachem k němu byla jako přilepená. Z konce zatáčky se vyřítilo velké bílé auto, a protože je jeho řidič spatřil pozdě, narazilo do nich. Obě auta mířila přímo ze srázu. Martin s Niki cítili, jak pod nimi už není žádná silnice a jak padají přímo dolů. Nikdo nevěděl, co má dělat, nemohli vyskočit, nemohli dělat vůbec nic, jen čekat a doufat, že přežijí.

Obě auta narazila na zem a začala se převracet na střechnu a zase zpět. Když tohle hrozivé padání a přetáčení přestalo, Niki byla jediná, kdo byl alespoň trochu při vědomí. Cítila všude strašlivou bolest a nemohla se ani pohnout, celá se trásla strachem, a i když se snažila zavolat Martina nebo mámu s tátou, nešlo to. Nemohla ze sebe dostat ani hlásku, jen se dívala na své nohy. Všimla si, že je jedna noha zaseklá mezi máminou sedačkou, a když byla schopná pootočit hlavu, uviděla všude jen krev, jak stéká po sedačkách a po oknech na zem. Martin měl hlavu prostrčenou oknem a krvácel z ní. Máma měla rozdrčenou ruku a ztratila hodně krve a táta vypadal jak mrtvý. Niki nemohla dělat nic, s brekem sledovala, jak je máma a Martin v bezvědomí a snad umírají. A viděla tátu, jak se na ni dívá prázdným chladným pohledem. Po nějaké chvíli uslyšela sirény hasičů, které mířily směrem k nim. Tušila, že je zavolal ten pán z červeného auta, a v ten moment mu byla neskutečně vděčná.

Najednou uslyšela hasiče, jak říkají, že v bílém rodinném autě jsou také těžce zranění. Do očí se jí hrnulo ještě více slz. V bílém autě byly totiž dvě malé holčičky, které vypadaly nejvýše na šest let, a oni je tou nehodou téměř zabili. Ještě než k jejich autu přišli hasiči s nůžkami, začalo se Niki před očima dělat temno a pomalu se jí začaly zavírat oči. Pak už slyšela jen jejich hlasy, jak něco říkají, a pak už vše utichlo a byla kolem jen tma a nic víc. V bezvědomí viděla Niki své vzpomínky na svou nejlepší kamarádku Katku, na kluka jménem Tomáš, který se jí líbil, na své štěňátko, které zemřelo před čtyřmi měsíci kvůli nemoci, a na to, jak s babičkou a dědou chodili ven nebo jak pekli její oblíbenou višňovou bábovku. Tma pomalu mizela a ona po dlouhé době otevřela oči. Byla v nemocnici, ležela na nemocniční posteli s nohou v sádře a s něčím, co jí drží záda a krk. Přišla k ní zdravotní sestra a řekla jí, že bude v pořádku, má jen zlomenou nohu a naražená záda. Pak dodala: „Bratr je už v čekárně, tak za ním můžeš jít, ale chvíli počkej, musím ti dát berle a pomoci ti vstát.“ Po chvíli vyšla Niki s berlemi z pokoje a zahlédla Martina, jak sedí v malém křesle a má přes hlavu obvaz. „Martine, jsem tak ráda, že jsi v pořádku!“ řekla a sedla si vedle něj. Martin se jí zeptal, jestli neví, jak je na tom máma. Niki ale nevěděla, a tak, když prošla kolem sestry, zeptala se jí: „Nevím, ještě ji operují, musíte počkat, její zranění jsou vážná, je mi to líto.“ Po téhle větě to Niki připadalo jako nějaký zlý sen, ale nebyl. Nemohla tam jen tak sedět v křesle a čekat. Zvedla se, a i když to se zlomenou nohou bolelo, šla zjistit, kde máma je. Chvíli to trvalo, ale našla operační sál, kde ji operují. Dovnitř ji ale nepustili, a tak alespoň čekala na chodbě u operačního sálu a dívala se přes velké skleněné okno místnosti. Během čekání se o mámu velice bála. Z její poraněné ruky uniklo hodně krve a kosti se nedaly vůbec opravit, protože byly zcela rozdrčené. Lékaři museli nakonec mámě část ruky amputovat.

Když se konečně vrátili domů, Niki s Martinem teď mámě pomáhali daleko víc než dříve. Táta byl po operaci hlavy stále v nemocnici. Hasičům a pánovi v červeném autě byli všichni neskutečně vděční, protože bez nich by tu nehodu nejspíš nepřežili.

Tereza Černecká,

Osud

Byl podzim, období jako dělané pro silné větry, vichřice a různé přírodní katastrofy. Právě teď si povíme příběh o tom, jak jednu rodinu taková katastrofa zasáhla.

Nastal večer, nebe bylo ještě plné červánků a čtrnáctiletá dívka Linda se dívala z okna svého pokoje. Podle počasí poznala, že se blíží vichřice a že bude velká. Vedle domu, kde bydlela se svou maminkou, stála krásná stáj pro koně a vedle ní se nacházela velká ohrada, plná překážek. V té stáji chovali hřebce jménem Džeronimo, kterého Linda nadevše milovala a on ji také.

Nastala noc a tušení, které Linda měla, se vyplnilo. Přišla obrovská vichřice! Byla tak silná, že Linda ani její maminka nespali a vše sledovali z oken. Linda neustále myslela na Džeronima, jestli to zvládne, jestli se sám ve stáji nebojí a jestli by neměla jít za ním, aby ho utěšila. Když se přiblížila asi jedna hodina ráno, uslyšeli Linda s maminkou obrovský rachot, šílené praskání a křupání větví a nakonec obrovskou ránu! Linda chtěla vyběhnout ven, ale maminka jí to nedovolila a šla tam sama, aby se Lindě něco nestalo. Když maminka došla až za roh domu, aby se podívala, jak to tam vypadá. Stále silně přšelo. Maminka v tu chvíli, kdy si uvědomila, co spatřila, ztuhlaleknutím, dech se v ní zastavil a pomyslela si, že tohle bude její konec! Tu ránu způsobil veliký strom, který spadl přímo na stáj, v níž byl Džeronimo. Maminka okamžitě doběhla zpět domů, vzala telefon a volala hasiče! Ti okamžitě zareagovali a slíbili, že přijedou co nejrychleji.

Když maminka řekla Lindě, co se stalo, šli ven, kde se už hromadili sousedé, kteří se je snažili utěšit. Zanedlouho přijeli hasiči. Viděli, jak je přes trosky stáje spadlý strom, spoustu vyděšených lidí a také mladou slečnu, která celá uplakaná seděla na kusu dřeva opřená o ohradu. Když se hasiči dozvěděli, že tam někde je nejspíš kuň, ihned se pustili do práce. Rozřezali strom a odstraňovali trosky a snažili se dostat dovnitř. Po chvíli namáhavé práce opravdu spatřili pod troskami koně. Byl na tom celkem zle. Hasiči proto zavolali zvláštní službu na pomoc zvířatům v podobných situacích, která by se o Džeronima měla postarat. Po vyproštění si převzala Džeronima zmíněná služba a od teď ho měla ve své péči. Linda ho pravidelně navštěvovala, ale moc dobře věděla, že je na tom Džeronimo špatně. Pracovníci služby se o koně starali skvěle, ale i tak Džeronimo do tří dnů zemřel. Linda se s jeho smrtí už nikdy nevyrovnala. Přes to vše byla Linda velice vděčná zaměstnancům služby, ale zejména hasičům za jejich snahu Džeronima zachránit.

Anna Cachová

Zkažená dovolená

Bylo léto a my jsme měli prázdniny. Když mamka přišla domů z práce, řekla: „Holky, co kdybychom jeli někam na dovolenou,“ a my hned na to: „Jó, chceme.“ Po chvíli přišel tat'ka a začali se domlouvat, kam bychom mohli jet. Já se sestrou jsme byly v pokojíku a hrály si. Pak mamka zavolala: „Děvčata!“ my společně odpověděly: „Ano, mami?“ „Běžte si sbalit věci, zítra jedem na dovolenou,“ oznámila nám mamka, jako by to byla zcela samozřejmá věc. Naše reakce byla okamžitá. Vystartovaly jsme do svých pokojů a začaly si balit věci.

Druhý den ráno jsme všichni nastoupili do auta a vyrazili. Cesta byla velice dlouhá. Po nějakém čase jsme se dostali do velmi dlouhé kolony, a tak jsem si na chvíli zdřímla. Probudil mě až silný náraz. Nemohla jsem pohnout nohou a ani jsem se nemohla dostat z auta ven, protože dveře byly po nárazu hodně rozdrčené, takže nešly otevřít. Kolem našeho auta běhali hasiči v dýchacích maskách, protože z toho druhého auta utíkal nějaký plyn. Z ničeho nic se mi chtělo spát, jako by na mě šla nějaká mdloba. Hasiči se snažili otevřít dveře, ale nakonec si museli vzít hydraulické nůžky. Pomalu nás začali vytažovat z auta. To už tu byla i záchranka a také policie, aby vyšetřila, jak k té nehodě došlo. Pak nás naložili do sanitky podle zranění. Usnula jsem.

Probudila jsem se až v nemocnici na pokoji, kde byla i moje sestra. Po chvíli přišel doktor za nějakým pacientem, když odcházel, zeptala jsem se: „Pane doktore, mohli bychom vidět rodiče?“ Doktor na to: „Tak pojďte se mnou,“ a tak jsme šli. Protože jsem měla ovázanou nohu, šla jsem pomaleji. Sestra měla jen pár odřenin a naraženou ruku.

Když jsme přišli k rodičům, měli jsme všichni radost, že se zase vidíme a že se nikomu nic vážného nestalo, a tak jsme si společně chvíli povídali. Po nějakém čase pro nás přišla sestřička, ať se vrátíme na pokoj.

Ráno, když jsme se probudily, přišli pro nás rodiče, že jdeme domů.

Všichni jsme byli rádi, že jsme v pořádku a hlavně zase pohromadě.

Tak si někdy říkám, kdyby tam ti hasiči nebyli, tak tu možná nejsem ani já, ani moje rodina.

Natálie Schejbalová

Naše vítězná hasičská soutěž

Je 20. října a my s hasiči jedeme na soutěž do Slatiňan. Zabalím si dvoje černé legíny, dvoje boty, dva páry ponožek a dres. To kdybych se náhodou zmáčela. A dodám že, běhám za družstvo Zderaze. Když se sejdeme ve Zderazi na křižovatce, vyjede z garáže velké hasičské auto. My mu říkáme „vejtraska“. Nasedneme a už se rozjíždíme. Jako vždy začneme zpívat hasičské písně. Dojedeme do Slatiňan a tam se začne pro děti nafukovat velký skákačí hrad. Vylezeme z auta a hned se tam běžíme podívat. Najednou Adam vykřikne: „Ten hrad je ještě větší, než jsem si myslel“. Hned se vracíme k naší vedoucí Marušce a ptáme se. „Maru, mohli bychom na skákačí hrad?“ „Až se postaví lavičky, stůl a stánek, tak možná na chvíli,“ řekla vedoucí. „A ještě támhle,“ ukázala, „je čaj, tak si, když budete chtít, nalijte,“ dodala. Samozřejmě jsme hned, všichni běželi k hradu. „Ach jo, tady je řada,“ povzdychla jsem si. „Tak sem půjdeme až za chvíli,“ dodala Áďa. (Áďa je kamarádka, která běhá také za hasiče.) Tak jsme šli zpátky a hned nás Maruška svolává, že bude nástup. (Nástup je to, že se všechna družstva seřadí a poslouchají, jak nás pořadatelé vítají a říkají, ať jsme opatrní a ať vyhraje ten nejlepší.) Potom svolají vedoucí, aby si vylosovali číslo. Které vylosuje číslo náš vedoucí, v takovém pořadí poběžíme. Když skončil nástup, šli jsme konečně na hrad. Všichni se rozeběhli, ale my tam byli první. „Konečně jsme tu!“ vykřikla Áďa. Chvíli jsme skákali, ale pak nás to přestalo bavit. Běželi jsme zpátky ke stánku a tam už má Maruška v ruce startovní čísla. Když jdeme na start, začíná mě bolet břicho trémou, ale to se mi stává na každé soutěži, protože se bojím, aby se něco nepokazilo. „A je to tady!“ říkám si v hlavě, když už stojím na startu. „START!!“ vykřikne rozhodčí a my vyběhneme po cestě ke střelbě. U střelby nabijeme vzduchovky a střílíme. Naštěstí jsme z patnácti kolíků sestřelili čtrnáct a to je hodně dobré. Potom běžíme dál po fáborkách a u dalšího stanoviště máme vázat uzly. „Úvaz na proudnici?!“ vyděším se v duchu. Ten je nejtěžší, ale nakonec jsem ho zvládla uvázat správně jako i ostatní. U další zastávky jsme lezli po provazu. Všichni jsme tento úkol zvládli. Poté jsme doběhli k další zastávce a tam jsme měli vyznačit s buzolou, kde je sever, jih, východ a západ a ještě si vybereme kartičky a na nich musíme poznat, co symbol označuje. Když doběhneme k další zastávce, musíme říct, čím se co hasí a co nehasí. U posledního stanoviště je třeba ukázat, jak zavážeme ruku a nohu, když je zlomená. A potom rychle dobíháme do cíle. „Co to bylo?!“ vykřikla jsem. „Taková rána,“ řekla Áďa

. Když jsme doběhli do cíle, hned jsme se běželi podívat, co se stalo. Dojdeme tam a tam na zemi leží krásná bílá labuť, která vletěla do drátů a spadla na zem. Hned se tam rozběhli vedoucí, aby ji zachránili. Nám všem jí bylo velice líto. Potom labuť odvezli k veterináři, aby ji prohlédl.

Na konci soutěže nastalo vyhlášení. „My jsme první!“ vykřikla Áďa. Dostali jsme krásné medaile. A když jsme se vrátili domů, vyprávěli jsme rodičům všechny zážitky z této soutěže.

Alena Zavadilová

Letní tábor

Byl začátek letních prázdnin. Já a moje sestra jsme seděly v autě a mířily do tábořiště. Nemohly jsme se dočkat, až poznáme nové tváře. Hned, jak jsme dorazily, vyskákaly jsme z auta, vzaly si své kufry, rozloučily se s rodiči a s radostí jsme kráčely do tábora. Tábořiště stálo kousek od místní řeky, nemohly jsme se dočkat, až se do ní zajdeme ochladit.

„Kláro!“ volala na mě maminka a v rukou držela velké sáčky sladkostí. „Tohle se vám možná bude hodit,“ smála se a podávala nám naše sladkosti.

Vybrali jsme si chatku pro čtyři osoby, cestou jsme se sprátelily s Lisou. „Spím nahore,“ vrazilly současně do chatky moje sestra Natálka s Lisou a jednohlasně zakřičely, nezbylo mi tedy nic jiného, než si lehnout dolů.

O pár minut později přišla vedoucí a přiřadila k nám další dívku, jmenovala se Nikola, a tak už jsme byly čtyři. První večer jsme seděli všichni z celého tábora v kruhu a představovali jsme se, nakonec jsme si zahráli pár her, zazpívali si nějaké písničky, udělali si hygienu a šli spát.

Druhý den jsme se s děvčaty vzbudily o něco dříve, sedly jsme si do kroužku a povídaly si, nakonec to ale skončilo polštářovou bitvou. Vedoucí pomalu vzbudili zbytek tábora a sešli jsme se společně v jídelně. Byl krásný slunečný den, naše chatka měla zrovna službu v kuchyni, a tak jsme šly, my dívky, rovnou připravit snídaní. Po snídani jsme hráli všelijaké hry. Protože bylo krásné teplé počasí, vedoucí nám dovolili si aspoň smočit nohy v místní říčce. Odpoledne jsme hráli na louce fotbal a večer jsme si opět zazpívali pár písni. Další dny jsme celé trávili u řeky. Teploměr se šplhal ke 33 stupňům, stále krásné letní počasí. Rána jsme trávili v herně hraním her a po obědě jsme hráli vodní bitvy, polévali vedoucí vodou a dováděli v řece.

Po několika dnech, když jsme se chystali ke spánku, se náhle zatáhla obloha a začalo poprchávat, přšelo téměř celou noc. Ráno jsme se vzbudili, vzali si pláštěnky a holinky a vyšli z chatek. Stále přšelo, takže jsme celý den strávili v chatkách nebo v

klubovně hraním her, vyráběním drobností či vyprávěním různých strašidelných příběhů a nebo v chatkách polštářovými bitvami. Déšť do večera ustal, takže jsme na chvíli vyšli na čerstvý vzduch, zahráli si vybíjenou a šli spát. Uprostřed noci nás vzbudily zvuky píšťalky a hlas hlavní vedoucí: „Vezměte si pláštěnky a holinky a sejďte se v klubovně!“ Přišli jsme do klubovny, a jelikož celou noc přšelo, vedoucí nám oznámila, že se musíme co nejrychleji sbalit a vyrazit na nejbližší vlakové nádraží. Sbalili jsme si v rychlosti kufry, vedoucí si nás přepočítala a vyrazili jsme. V řece bylo tolik vody, že už se začala pomalu vylévat z koryta. Několik vedoucích tam zůstalo, ti zavolali hasiče, my ostatní jsme vyrazili. Celou cestu hrozně přšelo a k tomu byla mlha. Šli jsme přes louku a na cestu jsme si svítili baterkami, všichni jsme byli celí mokří. Když jsme pokračovali po silnici, teklo proti nám spousta vody, nakonec jsme dorazili na nádraží. Tam jsme asi hodinu čekali a potom odjeli pryč. Nikdo, kromě vedoucích, nevěděl, kam jedeme. Popojeli jsme jen o jednu stanici dále a tam nás vedoucí odvedli do místní sokolovny, která stála hned u nádraží.

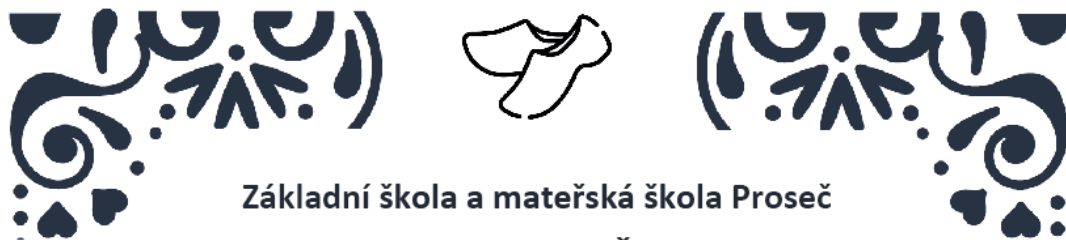
Pomaloučku svítalo. My jsme se pak dozvěděli, že do tábora dorazili hasiči a odstraňovali z řeky i z cesty popadané stromy a pomáhali zbylým vedoucím uklízet, co voda přinesla. Kdosi jen poznamenal: „Ještě že je máme! Vedoucí mezitím zavolali našim rodičům a ti si pro nás přijeli a odváželi si nás domů.

Pomaloučku svítalo. My jsme se pak dozvěděli, že do tábora dorazili hasiči a odstraňovali z řeky i z cesty popadané stromy a pomáhali zbylým vedoucím uklízet, co voda přinesla. Kdosi jen poznamenal: „Ještě že je máme! Vedoucí mezitím zavolali našim rodičům a ti si pro nás přijeli a odváželi si nás domů.

Sabina Kříklová

NEPŘEHLÉDNĚTE:

Základní škola a mateřská škola Proseč

Spolek rodičů při ZŠ Proseč

Vás zvou na

ZÁVĚREČNÝ KONCERT

PROGRAM:

Otvírání studánek

Vynášení smrti

Prosečský dřeváček

Taneční obor ZUŠ Skuteč

Žlutásci

Prosečánek

Červánek

14. 6. 2019 v 16 hodin

SOKOLOVNA PROSEČ

Š

O

T

E

K

Odkazy:

www.google.com

mimibazar.cz

www.i-creative.cz

novinky.cz

<http://www.icej.cz/>

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU 2015

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012